

fundatia culturala
targu-jiu

COLUMNA

anul XXV nr.99/1

2021

ISSN 1453-7982

-serie nouă-

critică și cronică:

Petre Isachi
Vasile Ponea
Adrian Dinu Rachieru
Victoria Stolojanu-Munteanu
Mircea Tutunaru
Ion Trancău

proză:

Gheorghe Cârstoiu

evocări:

Andrei Breabăn
Constantin Bobaru
Ioan-Aurel Pop
Mihai Sporiș
Dan Gr.Pupăză

eseuri și studii:

Petru-Ilie Birău
Prof.univ.dr. Ion Mesrobeanu
Victor Nicolae
Lazăr Popescu
Ion Popescu-Brădiceni
Constantin E.Ungureanu

poezie:

Ion Anton
Mircea Bârsilă
Valeriu Butulescu
Ionuț Caragea
Ion Sabin Cerna
Teodor Dume
Mițel Milosteanu
Alensis de Nobilis
Gheorghe Vasiliuță
Florian Saioac

restituiri:

Mircea Arjuna
Ioan Floarea Guran
Nicolae Diaconu
Mariana Popeangă-Cornoiu
Alex. Doru Șerban
Tudor Voinea

cugetări și reflecții:

Gheorghe Grigurcu

reportaj:

Ion Elena

caietele **COLUMNA**

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ



traduceri:

Paula Romanescu

grafică + medalion:
Florin Preda Dochinoiu

Natura și creația

Vasile Ponea

Tradițiile noastre, neaoșe, strămoșești sunt de o profunzime și de o corectitudine exemplară și leagă omul, de la țară în special, de elementele din natură care le-au fost frați de-a lungul veacurilor: pământul, apa, pădurea, copacii în general, iarba cu fânețele, păsările cerului și animalele. În basme românul le-a personificat și le-a făcut prieteni și colaboratori pentru izbânde în lupte cu răutățile înconjurătoare, care au fost percepute ca inerente.

Aceste tradiții și legături cu natura ale oamenilor de la țară și mai ales ale celor de la munte, care și astăzi sunt cei mai puri legați de natură, de la care s-au inspirat permanent și au încercat să-i imite ritmurile în special și să se adapteze lor, sunt ca o necesitate ci nu ca o obligație.

(continuare în pag. 6)

„Infectat cu iubire” de Ionuț Caragea

De curând am primit la redacție, cartea de poezie „Infectat cu iubire” de Ionuț Caragea – deja titlul este incitant – și citind cartea, mi-am notat câteva idei iar în final m-am gândit să mi exprim câteva **Gânduri de cititor**.

M-au mișcat termenii comuni folosiți, dar astfel aranjați încât creează o atmosferă total metaforizată, precum fluturii care pot fi asociați cu „flori de aer”.

Scriitura D-sale e până la limita astral-incandescentă, este a unui creator, pot spune, la care sensibilitatea nu este încă uzată, aruncă înlături multă umbră și taie valul. Din scrieri se desprind nepotriviri esențiale între sinele intens iubitor, cu un dor fără sațiu și ce îi este dat în lume. Poetul își este singur lege și mister. Se simte bolnav de nemulțumire, iar din poemele sale se degajă o tristețe limpede. Urmează niște rânduieli firești pe care le înțelegem în subsidiar și toate în final ca și nisipul din clepsidre, ne sugerează veșnicia care ne va cuprinde pe toți. În derularea vieții pot fi întâlnite destule putințe cu repetiție și cea mai de valoare este starea de grație a neprihănirii, dar se proliferază și o fisură în marea minciunii. În poemul **Conversație între**

poet și poezie: *de ce te zbați, de ce te frământați?/ de ce vrei să fii cunoscut?/ de ce nu mă lași pe mine să fac totul?/ îl întreabă poezia pe poet, / tu poezie, pleci și-i faci pe oameni fericiți/ trăiești prin ei și nemurești/... Are dreptate poezia dar parcă și poetul – căci *nemurirea de care vorbești tu poetule, / pe pământ nu există/... nici chiar pentru mine zise poezia, căci voi fi uitată, și cred că e mai bine: / noi să fim propriul paradis/.**

Poemul **Infectat cu iubire** ne mărturisește: despre oameni, despre dureri și măști, despre flori și lume, despre moarte și morți și despre umbra ce ne urmărește continuu credincioasă în viață, despre cuvintele așternute pe hârtie ce devin magice, fiind infectate cu iubire. Referitor la cei ce se înstrăinează, poetul îi cinstește dar : */lăsându-mi cuvântul să-mi fie liber/ lăsându-mi inima/ să bată cu putere/ lăsându-mi sufletul/ să facă schimb de respirații/ cu Dumnezeu/.*

Umbra spune poetul, este un prieten adevărat, */ ca un câine credincios/*, te urmează și te apără de această lume bolnavă și se întoarce la tine oricând și oriunde, că-și iubește ca și tine țara de baștină.

Cu un suflet pe care poetul îl păstrează veșnic tânăr și cu o mână de cuvinte, poetul ajută pe cei căzuți să-și ducă crucea mai departe. Autorul percepe gândurile ca pe niște gloanțe invizibile cu care este deseori mitraliat, ca să-și păstreze slava cerească, plutind pe un covor de stele, luându-și cu sine umbra – statornicul prieten. Aș mai putea spune că doar stelele sărutate în colțuri





îl dezmeticesc pe poet, și desprinde de pe ramura gândurilor poeme. Dă crezare preceptului: /când inima și mintea se contrazic întruna/ trebuie ca poetul să le pună de acord, chiar dacă întrezărește totul ca o furtună ce-îl îngână. Creatorul invită pe toți că pentru reînviere aprindeți-vă credința, că și-n izolare este Dumnezeu.

Autorul cărții de față este un visător, care iubește visarea cât cuprinde zarea și mai departe, și iubește curat, permanent și înlăcrimat. Este convins de deșertăciunea pe care o întâlnim la tot pasul și se prelinge și în regatul copilăriei, deșertăciune sintetizată magistral de umbra noastră (vezi poemul **Trădarea umbrei**).

De la naștere timpul „ne aruncă mânușă”, noi o ridicăm din lipsă de lașitate, deoarece cunoaștem cu siguranță deznodământul.

La un moment dat autorul spune: *singura mea casă/ e poemul/ ca un recviem pentru muză, rană, cicatrice într-o / trilogie transcendențială/.*

Ionuț Caragea este convins că poemele nu-i aparțin, ci invers faptul este valabil, cu sau fără mască pe fața iubirii, care dorește să vă ofere scintilația de fericire și grija pentru veșnicie.

Din partea a II-a a cărții aflăm că pentru Ionuț Caragea poezia este: *o insulă într-o mare de sânge / iar creierul un azil / într-o mare de gânduri/... /chiar și sufletul / care citește acatiste / în mânăstirile din adâncuri / se teme de luna călătorie /... / și din zborul*

lui /... /rămâne doar o singură ră lacrimă / în care își înmoaie / pana de scris / testamentul /... /Viața a fost/ un scâncet iar / speranța mea pare/ o lacrimă exilată/ în tăcerea / umbrei/.

Autorul este mâhnit peste măsură, că lumea este impasibilă și că /poezia/ n-a infectat pe nimeni cu iubire /....

În poemul **Val după val:** *se scaldă / cuvântul în eternitate /, pentru eternitate este convingerea poetului și revine pe țărnuț lacrimilor. Poetul este un leagăn între / două cruci vii /... /un exil pentru lacrimi /... / și paradoxal .../un aluat al tăcerii / crescut cu drojdie de poeme /...*

Este convins că poemele îl vor povesti pe poet, cu multe cuvinte înaripate, până-ntr-o iarnă căzută pe tâmpilele sale, deși el este o speranță crescută din scânteii.

Creatorul concluzionează: *vom iubi /, vom muri, / vom trăi!... /dar lasă lacrima să-și spună / rugăciunea până la capăt /.*

Partea a III-a a cărții este alcătuită din aforisme, din care spicuiesc câteva: *Ghinionul geniului. S-a născut într-o lume plină de talente /; Busolă și hartă pentru veșnicie: inimă și poezie /; Măști am purtat tot timpul. Acum ne deranjează că ni le pun alții / .ș.a.m.d.*

Cartea este un hohot reținut, o închidere în lumea suferinței, un surâs de gingașă cruzime, este ca un netimp transformat în vreme, încearcă să distingă hăul de azi de haos, prin el parcă vibrează corzile unei lire cosmice.

Poeme

Ionuț Caragea



Prometeu dezlănțuit

Într-un vis
le-am furat zeilor poezia
da, le-am furat zeilor poezia!

când am deschis ochii
mâna mea a început să scrie singură
când m-am privit în oglindă
din vechiul meu lanț purtam doar o
brățară

eram tânăr, frumos și dezlănțuit
un înger blond cu ochii albaștri
coborât de undeva dintre aștri

și totuși
și totuși remușcarea
îmi rodea sufletul așa cum necuvintele
rod întunericul

să fi fost dragoste? să fi fost clemență?
totul se plătește, nu?
de ce am rămas nepedepsit?

și-n timp ce mâna dreaptă tot scria
mâna stângă îmi turna apă de foc
în pahar ia și bea!

ia și bea!

scriam și beam și apa de foc intra în
mine ca un vultur
devorându-mi ficatul

lumea nu `nțelegea dar era mai corect
așa era mai corect



Împuşcat cu o cometă

ne-au prins
până la urmă ne-au prins negrele
gânduri
ne-au lipit cu spatele de zidul
spitalelor ne-au pus măşti
şi ne-au mitraliat
cu gloanţele lor invizibile

poetul, mai visător
se ruga să fie împuşcat cu o
cometă

să fie tradus
pe limba infinitelor spaţii dintre
oameni şi Dumnezeu
să `nfloască `ntr-un cântec astral
într-o slavă cerească

dar, vai!
ce le poţi cere unor gânduri ce n-au
gustat niciodată
din fructul crescut pe ramul spiralei
galactice?
ele doar apasă cu degetele slute
pe trăgaciul nimicniciei

poc, poc!
se auzeau doar trupuri căzând

poetul, mai visător
se ruga să fie împuşcat cu o
cometă
să plutească apoi ca un covor de
stele
pe care îndrăgostiţii
să afle marginile universului

poc, poc!
se auzeau doar trupuri căzând

timpul fusese dintotdeauna de
partea poetului
în secunda rămasă putea retrăi
toată viaţa cărţilor sale

putea mângâia iarba simţind-o cum
creşte sub tălpi

putea spăla scutecele copiilor
nenăscuţi

putea înfăşa iubirea

în steagul `nfrângerii sale
ascultându-i gânduritul duios

putea zbura dincolo de ziduri
lăsându-şi doar umbra înlănţuită

putea umfla pânzele clipei cu o
singură respiraţie sărutând mai apoi
viitorul pe buzele fiecărui răsărit şi-
al fiecărui apus

putea face un studiu complet

despre moarte şi înviere oferindu-şi
inima drept ofrandă
da, da,
poetul, mai visător
se ruga să fie împuşcat cu o
cometă

poc, poc!
cădeau şi trupuri şi lacrimi
şi păsări şi muguri

poc, poc!

Steaua norocoasă

cândva, m-a strigat muza de la
poarta nimicniciei

eu eram sus
cu capul în nori ea era jos printre
ceilalţi trecători

m-a strigat tare fluturând dintr-o
mână hai, vino!
ce mai stai?

şi, vă jur, de departe tare frumoasă
părea iar mâna ei
parcă era aripa care-mi lipsea

am vrut să m-arunc
vă jur c-am vrut să m-arunc dar
chiar atunci
dintr-un vis a căzut o stea
direct în palma mea

hai! ce mai stai?
sărută-mă pe fiecare colţ cu un
cuvânt

Mângâierea pietrei

dă-te, umbră, la o parte! sufletul
meu
vrea să mângâie piatra ce plânge
`n sine!

tu nu vezi
cum se roagă cerului
să-i trimită o suferinţă pereche?

dă-te, umbră, la o parte şi îţi promit
visele mele
şi un dans în regatul de iarbă!

dă-te, umbră, la o parte! tu nu mă
auzi?

piatra vrea să-mi întoarcă ecoul
copilăriei cu un sărut de care şi
moartea
se teme!

dă-te, umbră, la o parte! dă-te!

chiar vrei să rămâi
o umbră a umbrei amuţite de
plânsetul pietrei?

un mim incapabil
să mimeze divina chemare a
chipului ce aşteaptă
să fie sculptat
de dalta inimii mele?

Marea farsă

cu măşti, fără măşti
marea noastră farsă continuă
suntem mereu pe lângă jucând un
rol cu care
ne minţim unii pe alţii
în timp ce moartea tace şi face
fără să se ruşineze de a noastră
prostie

eu scriu poezie
de citit citesc prea puţini de parcă
poezia ar însemna o boală mai
periculoasă decât Covidul

şi uite aşa îmi fac din cuvinte
propria mea izoletă
pentru a-mi visa aripile şi zborul
`ntr-o altă lume





evident, e meritul lui Dumnezeu că trăiesc, e meritul lui că pune un pic de veșnicie pe rană îți mulțumesc, Doamne pentru floarea răsărită din carne pe care o polenizează doar umbra	de dorul unei îmbrățișări	Tu ești o umbră tu ești un vis prelungit pentru celălalt eu un zbor rămas în urma păsării un leagăn între două cruci vii un glonte ce-așteaptă o ultimă apăsare pe trăgaci o devoratoare de măști un dor prizonier în trupul vidat al absenței un val de-ntunerice ce mângâie răni pe care le cauterizează lumina o infinitate îndrăgostită de o frumusețe vremelnică o floare ce-și caută în priviri buimace noi petale multicolore un exil pentru lacrimi ce nu acceptă uitarea o cheie pentru porțile nedescuiate-ale nopții un aluat al tăcerii crescut cu drojdie de poeme o cenușă vie născută dintr-un delir flambant tu ești tot ce vrei chiar și un câine ce moare pe mormântul stăpânului A mai trecut un poem a mai trecut un poem din viața mea poem care mă va povesti nu știu cui, nu știu unde
da, da, marea farsă continuă	pentru cine-a tradus poetul neputința `n zbor absența în mângâiere tăcerea în cântec și îndoiala în crez?	
deja poemul acesta-i prea lung chiar și pentru cel mai răbdător dintre potențialii lui cititori	acum este singur ca o petală smulsă din cer ca un soare exilat în propria lacrimă	
da, știu, îmi plâng singur de milă sunt victima, călăul, spânzurătoarea și ștreangul care s-a rupt sub greutatea unor pilde neînțelese	pe inima lui cresc pete de mucegai pe gândurile lui au loc răstigniri fără martori pe altarul umbrei se sinucid amintirile	
o suferință multifuncțională cu mecanism eco-drive care pierde sânge peste tot din cauza inimii defecte și nu găsesc nicăieri o inimă de schimb și simt cum hârtia se răsucește `n propriul ei mormânt	fleacuri pentru zeii indiferenței sufletul tremură ca o batistă în vânt astfel poezia neverosimil miracol se cufundă în sine refuzând învierea	
o pângăresc, o pângăresc nu e pomenită cum trebuie nu e cinstită cu tăcere și plecaciuni	al doilea val e pământul strigând la pământ	
nu pot repara acest sacrilegiu nu pot nici să-i dau viața de dinainte să fie copac, iar eu să mă mulțumesc cu foșnetul frunzelor și umbra răcoroasă pe vreme de arșiță	Val după val	
parcă m-aș opri parcă aș continua de dragul farsei care m-a adoptat și mă hrănește la sân cu laptele acru al prefăcătoriei	se scaldă cuvântul `n eternitate pun cochilia timpului la ureche și ascult glasul valurilor	azi m-am luptat ca un fluture în pânza de păianjen a timpului m-am eliberat către seară dar am rămas fără aripi mai am un pic de suflet să cânt cu jumătate de gură într-un cor de-amintiri dirijat de un creier lucid și o inimă pătimașă
ce-am fost și ce-am ajuns?	fără grabă în numele tuturor așteptărilor între zorii speranței și ultima lacrimă ascult glasul valurilor	de visat nu știu ce voi visa poate nu-mi voi aminti nimic sau, poate, cine știe
Poezie, al doilea val	și simt cum dragostea mea se scaldă în muzica nenăscută a sângelui	
primul val de poezie n-a infectat pe nimeni cu iubire și nimeni nu a murit	și pleacă un mare val de cuvinte către lume	un alt poem mă va povesti nu știu cui, nu știu unde